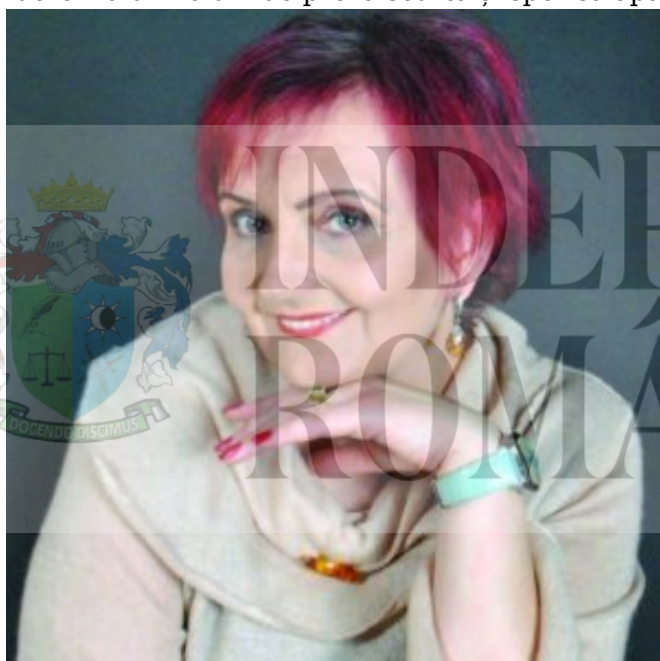

„Poezia este cântecul din sufletul meu, mâna întinsă ce mă susține la greu”

Am venit pe lume în ziua de 18 februarie 1957, în satul Pănțești, comuna Sascut din județul Bacău. Pentru foarte mulți ani, am locuit în municipiul Bacău, orașul tinereții, al maturității și de care am rămas foarte legată, îl consider emblematic, deoarece pe meleagurile județului îmi sunt rădăcinile și multe amintiri care-mi hrănesc sufletul.

Viața însă, mi-a purtat pașii prin câteva locuri, iar în prezent trăiesc la București. Sunt absolventă a Universității “Nicolae Titulescu” - București, Facultatea de Științe Sociale și Administrative. Fac parte din Liga Scriitorilor din România. Activez pe câteva site-uri literare și pe numeroase grupuri de poezie din mediul virtual. Am publicat în mai multe reviste literare.

De asemenea sunt coautor la mai multe antologii. Până în prezent am publicat următoarele volume de versuri: Focul iubirii din urmă - 2015, Adjud; Iubirea cu suflet martir - 2016, Adjud; Note de toamnă - 2016, Adjud; Viața, ca un maraton - 2017, Adjud; Periplul unui destin - 2018, București; Eterna stagione (Anotimp etern) - volum antologic de poezie în limba italiană - 2018, Adjud; 101 Poeme - Volum antologic - 2019, Chișinău; Brizbriză de cerneală - 2021, București. În prezent lucrez la un volum de proză scurtă și sper să apară spre sfârșitul acestui an.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

CUVÂNTUL ȘI CREDINȚA

Renasc din anotimpul ce umple călimara,
și la răscruce de gânduri adie primăvara,
tristețile le-am presărat prin timpul trecut
și-am refăcut drumul ce-mi părea pierdut.

Am păstrat speranța izvorâtă din credință,
că viața nu poate fi farsă, ci doar biruință,
dar totdeauna din vise și țeluri să-mpletim
robe sfinte de sărbătoare, să ne împlinim.

Suntem ființe pasagere prin această lume,
nu luăm nimic indiferent de nume-prenume,
dar, important ca în existența pământească,
s-alegem calea cea dreaptă, fapta umană.

Dar anii de chihlimbar respiră înțelepciune,
îi sper lucizi până se stinge ultimul tăciune,
viața-i darul sfânt, când venim pe pământ,
iar cuvântul, credința, sunt prețios veșmânt.

FEMEIA CENTRUL UNIVERSULUI

Mereu neobosită, mereu iubitoare,
femeie, tu strălucești ca un Soare;
totdeauna înconjurată ca o regină,
frumusețe ce emani lumină-divină.

Din pântecul tău zămislește viața,
ochii-s ștabela ce poartă speranța,
ești credința-n care găsim alinare,
iar zâmbetul tău, grădină în floare.

Deții secretul, porți miracolul vieții,
altar, unde vin să se-nchine poezii,
veriga ce unești lumea, generațiile,
izvorul din care se adapă creațiile.

Sărbătorită la-nceput de primăvară,
porți coroană de ghiocei, princiara,
în centrul Universului, îți e menirea,
fără tine n-ar fi iubirea și omenirea.

VIAȚA, CA O CURSĂ

Am agățat gându-n cuiul unui anotimp
și mut mereu bilele în abacul fără timp,
pe pereți o umbră se despletește alene,
neștiind că depărtarea a-nălțat troiene.

Sub pleoape am ascuns o felie de cer,
să împrumut culoare, unui vis stingher,
iar zâmbetul s-a zbârcit de-atâta tristețe, totuși,
mai sper ca viața să mă răsfețe.

Îmi rezem fruntea de gâstra unui gând,
liniștea geme iar vântul trece șuierând,
în calendar lunile se destramă-n tăcere
iar sub pleoape apar două lacrimi-sfere.

Mut mereu bilele în abacul fără de timp,
ca s-alung tristețea ce se vrea anotimp,
vârsta-i demult în numărătoarea inversă
dar eu alerg, viața-i unica, marea cursă.

POATE AMÂNDOI

Nu-ti spun "Bine-ai venit" în viața mea,
e prea devreme, iar târziu nu-s semne,
anotimpurile tot scad și se pliază zarea,
dar sufletu' mai are puterea să-ndemne.

INDEPENDENȚA

ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Chipul și-a pierdut demult prospețimea,
iar anii s-au desfrunzit în multe toamne,
sufletu-i tânăr, sfidează ce crede lumea,
dar nicio lege nu poate să-l condamne.

Poate amândoi căutăm același anotimp,
căci zeul-timp cosește un amurg-arămiu
și chiar dacă anii s-au cernut în răstimp,
doar primăvara se-alintă-n sufletul meu.

La tâmpla mea, copaci de argint înfloresc,
împodobind un chip ce speră-ntr-o iubire,
las cuvântu-ntre noi și-n gând pietruiesc
un drum, ce ne poate duce spre-mpplinire.

DE CE TRĂIM?

Pe cerul de sub ploapele mele-i senin
și zăresc o stea ce zâmbește voioasă,
mă-ntreb de nu-i cumva un semn divin,
căci, fără motiv, odaia-i mai luminoasă.

Sub candelabru stelar față-mi radiază,
pe trepte de gând găsesc un vis timid,
simt cum o pace-adâncă se instalează,
iar pământul cuvintelor să nu-i fie arid.

Văd trepte luminoase ce duc la cel vis,
doar că timpul hain m-a țintuit în arest,
totdeauna am crezut, mi-a fost prezis
împlinire și voi escalada acest Everest

Prin puterea gândului schimbăm lumea
noastră și-a celor din jur, pe care-i iubim,
respir optimism, chiar de-i înaltă culmea,
trebuie s-ating ținta, altfel, de ce trăim?

GÂNDURI UITATE

Între foi-ngălbenite am găsit floarea,
ce mi-ai dăruit-o-mpreună cu cartea,
printre rânduri am citit gânduri uitate,
dar păstrate-n suflet, semn de carte.
Deseori, gândurile se-nalță fără vină
și devin călăuze, ca razele de lumină,
apoi înnodate-n cuvinte, prind înțeleș,
o dovadă-răspuns, că sufletul a ales.

Am pavat din versuri, pod de lumină,
ca să-l trec ușor, când anii-s de vină,
nu voi ști niciodată intemperiiile vieții,
dar i-am dăruit vârstei suflul tinereții.

Foile-ngălbenite au ascuns amintirea,

timpul grăbit nu i-a mătuit strălucirea,
primăvara s-a mutat în toamna târzie,
iar senectutea, leagăn, cântec, poezie.

SECOLUL RĂTĂCIT

Deseori, cobor pe scara din suflet,
iar treptele sunt din secolul rătăcit,
tresar, aud un zgomot parcă-i vuiet,
plânge vântul ce în crengi s-a rănit.

Noapte târzie... mă grăbesc să urc,
dar treptele scârție sub pașii decizi,
nu vreau prin gânduri să mă-ncurc,
hotărâtă-s s-ajung și cu ochii-nchiși.

Iar la geam găesc vântu-ndurerat,
disperat îmi face semn să-i deschid,
căci în puterea nopții s-a aventurat,
să caute geamul meu, dar fără ghid.

Într-un fuior, am găsit, bine ascunși,
anii unui secol prin care am rătăcit,
chiar dacă-s demult, cu umerii ninși,
rămân mărturie, iar sufletul i-a iubit.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Doina Bârcă

*Independența
prin Cultură*